

POLITICA DE CONTABILITATE
PENTRU ANUL 2009

ÎN CONFORMITATE CU STANDARDELE
INTERNAȚIONALE DE RAPORTARE
FINANCIARĂ

Conținut

1	DISPOZIȚII GENERALE	1
1.1	Bazele contabilizării	1
1.2	Principii generale de întocmire a rapoartelor financiare	2
1.2.1	Componența rapoartelor financiare	2
1.2.2	Evaluarea elementelor rapoartelor financiare	3
1.2.3	Responsabilitatea pentru întocmirea rapoartelor financiare	3
1.2.4	Recunoașterea elementelor rapoartelor financiare	3
1.3	Cerințe generale aferente elementelor rapoartelor financiare	4
1.3.1	Compensarea elementelor rapoartelor financiare	4
1.3.2	Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori	4
2	POLITICI CONTABILE AFERENTE ELEMENTELOR RAPOARTELOR FINANCIARE	6
2.1	Imobilizări corporale	6
2.1.1	Componența imobilizărilor corporale	6
2.1.2	Criterii de recunoaștere și evaluare a imobilizărilor corporale	6
2.1.3	Evaluarea costului	7
2.1.4	Reclasificarea din categoria imobilizărilor corporale în active imobilizate deținute pentru vânzare	8
2.1.5	Cheltuieli ulterioare cu imobilizări corporale	8
2.1.6	Amortizarea imobilizărilor corporale	9
2.1.7	Criterii de derecunoaștere a imobilizărilor corporale	9
2.2	Imobilizări necorporale	10
2.2.1	Criterii generale de recunoaștere, evaluare și amortizare a imobilizărilor necorporale	10
2.2.2	Soft operațional automatizat și licențe	11
2.2.3	Cheltuieli ulterioare	11
2.2.4	Criterii de derecunoaștere a imobilizărilor necorporale	11
2.3	Deprecierea imobilizărilor corporale și necorporale	12
2.3.1	Aplicarea testului de depreciere	12
2.3.2	Calcularea valorii recuperabile	13
2.3.3	Determinarea pierderii din depreciere	14
2.3.4	Reluarea pierderii din depreciere	14
2.4	Investiții imobiliare	15
2.5	Active și obligații financiare	16
2.5.1	Clasificarea activelor și obligațiilor financiare	16
2.5.2	Recunoașterea activelor și obligațiilor financiare	16
2.5.3	Derecunoașterea activelor și obligațiilor financiare	17
2.5.4	Evaluarea ulterioară a activelor și obligațiilor financiare	17
2.5.5	Evaluarea la costul amortizat a activelor și obligațiilor financiare	18
2.5.6	Evaluarea la valoarea justă a activelor și obligațiilor financiare	18

2.5.7	Identificarea și evaluarea deprecierii activelor financiare	19
2.5.8	Desemnarea la valoarea justă prin profit sau pierdere	21
2.6	Stocuri de mărfuri și materiale	22
2.7	Leasing	23
2.7.1	Leasing financiar-active luate în leasing	23
2.7.2	Leasing financiar-active date în leasing	23
2.7.3	Leasing operațional- active luate în leasing	23
2.8	Efectul variației cursului	24
2.9	Provizioane	25
2.10	Capital Social	26
2.10.1	Acțiuni ordinare	26
2.10.2	Acțiuni de tezaur	26
2.11	Mijloace bănești și echivalentele lor	27
2.11.1	Mijloace bănești datorate de Banca Națională a Moldovei	27
2.11.2	Mijloace bănești plasate în bănci	27
2.12	Impozitul pe venit	28
2.13	Beneficiile angajaților	29
2.13.1	Beneficii de serviciu pe termen scurt	29
2.13.2	Planuri determinate de contribuții	29
2.14	Venituri	30
2.14.1	Dobânzile	30
2.14.2	Onorarii pentru servicii financiare	30

1 DISPOZIȚII GENERALE

1.1 Bazele contabilizării

Politicile contabile prezentate în continuare sunt aplicate de BC „Eximbank -Gruppo Veneto Banca” S.A. (în continuare „Bancă”) în mod constant, astfel asigurând comparabilitatea informațiilor incluse în rapoartele financiare întocmite pentru perioada de gestiune ce se încheie la 31 decembrie 2009.

Perioada de gestiune pentru care se întocmește și prezintă rapoartele financiare coincide cu anul calendaristic și cuprinde perioada de la 1 ianuarie până la 31 decembrie.

Politicile contabile ale Băncii sunt elaborate în baza cerințelor Legii contabilității nr.113 din 27 aprilie 2007, aprobată de Parlamentul Republicii Moldova, Standardele Internaționale de Raportare Financiară („IFRS”) emise de Consiliul pentru Standarde Internaționale de Contabilitate („IASB”) și Regulamentele și instrucțiunile emise de Banca Națională a Moldovei.

Potrivit cerințelor Legii contabilității, în special

- art. 4 care prevede că entitatea de interes public ține contabilitatea și întocmește rapoartele financiare în conformitate cu IFRS, și
- art. 47 care prevede că entitatea de interes public este obligată să aplice IFRS pentru întocmirea rapoartelor financiare începând cu 1 ianuarie 2009

Banca, fiind entitate de interes public, trebuie să substituie principiile contabile naționale cu principiile internaționale general acceptate.

În prezentul document termenul „IFRS” include atât Standardele Internaționale de Raportare Financiară cât și Standardele Internaționale de Contabilitate, precum și Interpretările la acestea elaborate de Comitetul pentru Interpretări Internaționale de Raportare Financiară („IFRIC”).

1.2 Principii generale de întocmire a rapoartelor financiare

IFRS conțin principii de bază aferente întocmirii rapoartelor financiare. În cazul lipsei unui Standard sau a unei Interpretări cu privire la o tranzacție specifică, conducerea Băncii va aplica raționamentul profesional în elaborarea și aplicarea politicilor contabile, care ar rezulta în prezentarea unor informații relevante și credibile. La utilizarea raționamentului profesional conducerea Băncii va lua în considerare, în conformitate cu cerințele paragrafului 11 al IAS 8 „Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori”, definițiile, criteriile de recunoaștere și conceptele de evaluare a activelor, datoriilor, veniturilor și cheltuielilor stipulate de Cadrul general pentru întocmirea și prezentarea situațiilor financiare.

1.2.1 Componenta rapoartelor financiare

În conformitate cu art. 29 al Legii contabilității Banca întocmește și prezintă rapoarte financiare anuale și semianuale. Atât rapoartele financiare anuale cât și cele semianuale sunt întocmite în conformitate cu IFRS.

Rapoartele financiare anuale ale Băncii includ:

- bilanțul contabil,
- raportul de profit și pierdere,
- raportul privind fluxul mijloacelor bănești,
- raportul privind fluxul capitalului propriu,
- notele explicative la rapoartele financiare.

Suplimentar la rapoartele financiare Banca prezintă anual raportul conducerii.

Rapoartele financiare semianuale ale Băncii includ:

- bilanțul contabil condensat;
- raportul de profit și pierdere condensat;
- raportul privind fluxul mijloacelor bănești condensat;
- raportul privind fluxul capitalului propriu condensat;
- notele explicative selectate.

1.2.2 Evaluarea elementelor rapoartelor financiare

Rapoartele financiare sunt întocmite prin aplicarea contabilității de angajamente și prin utilizarea costului istoric, costului amortizat sau valorii reevaluate, cu excepția următoarelor active și datorii care se estimează la valoarea justă:

- active și obligații financiare
- instrumente financiare derivate
- instrumente deținute spre vânzare

În conformitate cu art.8 al Legii contabilității moneda de ținere a contabilității este leul moldovenesc. Rapoartele financiare sunt prezentate în lei moldovenești, rotunjiți până la cea mai apropiată unitate, care reprezintă moneda funcțională și de prezentare a Băncii.

1.2.3 Responsabilitatea pentru întocmirea rapoartelor financiare

Responsabilitatea pentru întocmirea rapoartelor financiare revine Direcției Generale. Rapoartele financiare se semnează de către membrii Direcției Generale.

Banca aplică planul de conturi de lucru elaborat în baza Planului de conturi al evidenței contabile în bănci și alte instituții financiare din Republica Moldova, aprobat prin hotărârea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a Moldovei din 26 martie 1997, cu modificările și completările ulterioare.

1.2.4 Recunoașterea elementelor rapoartelor financiare

Recunoașterea reprezintă un proces de includere în bilanțul contabil sau raportul de profit și pierdere a unui element ce satisface următoarele criterii de recunoaștere:

- este probabil că orice beneficiu economic viitor aferent elementului să intre sau să iasă în sau din Bancă și
- costul sau valoarea elementului poate fi evaluat în mod credibil.

Ținând cont de criteriul general de recunoaștere:

Un activ este recunoscut în bilanț în momentul în care este probabilă realizarea unui beneficiu economic viitor de către Bancă și activul are un cost care poate fi evaluat credibil.

O datorie este recunoscută în bilanț atunci când este probabil că o ieșire de resurse va rezulta din decontarea unei obligații prezente și când valoarea la care se va realiza această decontare poate fi evaluată în mod credibil.

Veniturile sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere atunci când a avut loc o creștere a beneficiilor economice viitoare aferente creșterii unui activ sau diminuării unei datorii, iar acestea pot fi evaluate credibil.

Cheltuielile sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere atunci când a avut loc o reducere a beneficiilor economice viitoare aferentă diminuării unui activ sau creșterii unei datorii, iar această reducere poate fi evaluată credibil.

1.3 Cerințe generale aferente elementelor rapoartelor financiare

1.3.1 Compensarea elementelor rapoartelor financiare

Activele și datoriile nu vor fi compensate, cu excepția cazului în care compensarea este cerută sau permisă de un Standard sau o Interpretare.

Veniturile și cheltuielile pot fi compensate numai și numai când:

- un Standard sau o Interpretare permit asemenea compensare, sau
- profiturile și pierderile apar dintr-un grup de tranzacții similare și nu sunt semnificative.

Un **activ financiar** și o **datorie financiară** pot fi compensate, iar valoarea netă va fi prezentată în bilanț atunci, și numai atunci când Banca:

- în mod curent are dreptul legal de a compensa valorile recunoscute, și
- intenționează fie să le deconteze pe o bază netă, fie să realizeze activul și să stingă obligația simultan.

La contabilizarea unui transfer al unui activ financiar care nu este de recunoscut, Banca nu va compensa activul transferat și datoria asociată cu acesta.

1.3.2 Politici contabile, modificări în estimările contabile și erori

Modificări ale politicilor contabile

Banca va modifica o politică contabilă doar dacă modificarea:

- este cerută de un Standard sau de o Interpretare, sau
- conduce spre rapoarte financiare care oferă informații credibile și mai relevante cu privire la efectele tranzacțiilor, altor evenimente sau condiții asupra poziției financiare, performanțelor financiare sau fluxurilor de mijloace bănești ale Băncii.

Aplicarea unei politici contabile pentru tranzacții sau evenimente ce nu au existat anterior, nu se consideră a fi modificare a politicii contabile.

Dacă o modificare a politicii contabile este cerută de un nou Standard sau Interpretare, modificarea se va contabiliza în conformitate cu prevederile tranzitorii ale noului Standard sau Interpretării. În cazul în care noul Standard sau Interpretare nu include prevederi tranzitorii, atunci modificarea în politica contabilă va fi aplicată retroactiv.

Aplicarea retroactivă înseamnă ajustarea soldului inițial al fiecărui element component afectat al capitalului propriu pentru cea mai îndepărtată perioadă prezentată, precum și alte valori comparative prezentate pentru fiecare perioadă anterioară, ca și cum noua politică contabilă ar fi fost aplicată întotdeauna.

Când sunt imposibil de determinat efectele modificării politicii contabile privind informația comparativă pentru una sau mai multe perioade anterioare, Banca aplică noua politică contabilă

activelor și datoriilor ca de la începutul celei mai îndepărtate perioade pentru care aplicarea retroactivă este posibilă, care poate să fie perioada curentă, și efectuează ajustările corespunzătoare soldurilor inițiale ale fiecărui component afectat al capitalului propriu pentru acea perioadă.

Când la începutul perioadei curente, este imposibil de determinat efectul cumulativ al aplicării noilor politici contabile tuturor perioadelor anterioare, Banca ajustează informația comparativă pentru a aplica noile politici contabile prospectiv de la cea mai îndepărtată dată posibilă.

Modificări în estimările contabile

Efectul modificării unei estimări contabile se recunoaște prospectiv prin includerea ei în profitul sau pierderea:

- perioadei în care are loc modificarea, dacă acesta afectează doar perioada respectivă, sau
- perioadei în care are loc modificarea și a perioadelor viitoare, dacă modificarea are efect și asupra acestora.

Totodată, dacă o modificare în estimările contabile conduce spre modificări ale activelor și datoriilor, sau a elementelor din capitalul propriu, aceasta se va recunoaște prin ajustarea elementelor conexe de active, datorii și capital propriu în perioada modificării.

Corectarea erorilor

Banca corectează retroactiv erorile semnificative ale perioadei anterioare în primul set de rapoarte financiare după descoperirea acestora prin:

- ajustarea valorilor comparative pentru perioadele anterioare în care a apărut eroarea, sau
- dacă eroarea a apărut înainte de cea mai îndepărtată perioadă anterioară, ajustarea soldurilor inițiale ale activelor, datoriilor și capitalului propriu pentru cea mai îndepărtată perioadă.

Când sunt imposibil de determinat efectele erorii privind informația comparativă pentru una sau mai multe perioade anterioare, Banca ajustează soldurile inițiale soldurilor inițiale ale activelor, datoriilor și capitalului propriu pentru cea mai îndepărtată perioadă pentru care ajustarea retroactivă este posibilă.

Când la începutul perioadei curente, este imposibil de determinat efectul cumulat al unei erori asupra tuturor perioadelor anterioare, Banca ajustează informația comparativă pentru a corecta eroarea prospectiv începând cu cea mai îndepărtată dată posibilă.

2 POLITICI CONTABILE AFERENTE ELEMENTELOR RAPOARTELOR FINANCIARE

2.1 Imobilizări corporale

2.1.1 Componenta imobilizărilor corporale

În componența imobilizărilor corporale se includ elementele care sunt utilizate mai mult de un an și care sunt deținute pentru prestarea de servicii sau pentru a fi folosite în scopuri administrative: terenurile, clădirile, mijloacele de transport, mobilierul și echipamentul de birou, alte imobilizări corporale.

De asemenea, în calitate de imobilizări corporale servesc activele luate în leasing financiar.

2.1.2 Criterii de recunoaștere și evaluare a imobilizărilor corporale

Imobilizările corporale sunt înregistrate la cost, minus valoarea amortizării acumulate și pierderile acumulate din depreciere.

Costul unei imobilizări corporale este recunoscut în calitate de activ doar dacă activul respectiv va genera beneficii economice și acest cost poate fi evaluat în mod credibil.

Un element al imobilizărilor corporale care este recunoscut ca activ va fi evaluat inițial la costul său.

Costul unei imobilizări corporale este format din:

- (a) prețul de cumpărare, incluzând taxele vamale și taxele nerecuperabile, după deducerea reducerilor comerciale și a rabaturilor.
- (b) orice costuri care se pot atribui direct aducerii activului la locația și condiția necesare pentru ca acesta să poată fi utilizat în modul dorit de conducere.
- (c) suma estimată inițial a costurilor legate de demontarea și de mutarea elementului și restaurarea locului unde va fi mutat, în cazul în care costurile respective reiese dintr-o obligație pe care o dobândește Banca la achiziționarea elementului sau ca o consecință a utilizării elementului.

Costul unui activ construit în regie proprie este determinat prin utilizarea aceluiași principii ca pentru un activ achiziționat.

2.1.3 Evaluarea costului

Costul unui element de imobilizări corporale este prețul în numerar echivalent la data recunoașterii. Dacă plata este amânată dincolo de termenele normale de creditare, diferența dintre prețul în numerar echivalent și plata totală este recunoscută ca dobândă pe perioada de creditare, în afară de cazul în care o astfel de dobândă este recunoscută în valoarea contabilă a elementului.

Unul sau mai multe elemente de imobilizări corporale se pot achiziționa în schimbul unui activ sau al unor active nemonetare, sau al unei combinații de active monetare și nemonetare. Costul unui astfel de element de imobilizări corporale este evaluat la valoarea justă numai dacă:

- (a) tranzacția de schimb nu este de natură comercială sau
- (b) nici valoarea justă a activului primit, nici a celui cedat nu se pot evalua credibil.

Dacă elementul primit nu este evaluat la valoarea justă, costul său este evaluat la valoarea contabilă a activului cedat.

Banca determină dacă o tranzacție de schimb este de natură comercială prin analiza măsurii în care viitoarele fluxuri de trezorerie sunt preconizate să se schimbe ca rezultat al tranzacției. O tranzacție de schimb este de natură comercială dacă:

- (a) configurația (riscul, temporizarea și valoarea) fluxurilor de trezorerie ale activului primit diferă de configurația fluxurilor de trezorerie ale activului transferat; sau
- (b) valoarea specifică pentru Bancă a părții din activitățile Băncii afectate de tranzacționare se modifică, ca rezultat al schimbului; și
- (c) diferența din (a) și (b) este semnificativă relativ la valoarea justă a activelor schimbate.

În scopul determinării dacă o tranzacție de schimb este de natură comercială, valoarea specifică pentru Bancă a părții din activitățile Băncii afectate de tranzacție reflectă fluxuri de trezorerie după impozitare.

Dacă Banca poate să determine credibil valoarea justă atât a unui activ primit, cât și a unui activ cedat, atunci valoarea justă a activului cedat este utilizată la evaluarea costului activului primit, dacă valoarea justă a activului primit nu este în mod clar mai evidentă.

Costul unui element de imobilizări corporale deținut de Bancă conform unui contract de leasing este determinat în conformitate cu IAS 17 (vezi Leasing).

În cazurile în care părțile componente ale imobilizărilor corporale au o durată de funcționare utilă diferită, acestea se contabilizează ca elemente (semnificative) separate de imobilizări corporale.

Profitul sau pierderea ce apare ca rezultat a ieșirii unei imobilizări corporale se recunoaște ca sumă netă în componența „altor venituri sau cheltuieli”.

2.1.4 Reclasificarea din categoria immobilizărilor corporale în active immobilizate deținute pentru vânzare

Immobilizările corporale a căror valoare va fi recuperată în principal din vânzarea acestora și nu din utilizarea lor continuă sunt reclasificate în categoria „active immobilizate deținute pentru vânzare și activități întrerupte”.

Activele deținute pentru vânzare se evaluează în rapoartele financiare la valoarea cea mai mică dintre valoarea contabilă și valoarea justă minus costurile de vânzare.

Atunci când valoarea justă minus costurile de vânzare este mai mică decât valoarea contabilă, suma deprecierii este recunoscută în raportul de profit și pierdere.

2.1.5 Cheltuieli ulterioare cu immobilizări corporale

Când o parte a unei immobilizări corporale necesită a fi înlocuită cu o alta nouă, costul noii părți este capitalizat dacă Banca așteaptă să obțină beneficii economice viitoare din această parte nouă și costul ei poate fi credibil evaluat. Valoarea părții înlocuite este derecunoscută.

Cheltuielile aferente întreținerii zilnice a immobilizărilor corporale sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere.

2.1.6 Amortizarea immobilizărilor corporale

Suma amortizării immobilizărilor corporale este recunoscută în raportul de profit și pierdere prin aplicarea metodei lineare, în baza duratei de viață utilă a fiecărui element de imobilizare corporală. Activele luate în arendă financiară se amortizează pe durata cea mai scurtă dintre durata contractului de leasing și durata de viață utilă. Pentru terenuri nu este calculată amortizarea.

Duratele estimate de funcționare utilă pentru perioada curentă și cea comparativă sunt:

- Clădiri: 30-45 de ani
- Mijloace de transport: 5 ani
- Mobilier și echipament de birou: 5 ani
- Alte immobilizări corporale 5 ani

Pentru activele achiziționate în decursul perioadei de gestiune amortizarea se calculează începând cu data când activul este disponibil pentru folosință. Pentru activele transferate sau vândute în decursul perioadei de gestiune, calcularea amortizării încetează la data transferului sau vânzării.

Metoda de amortizare, durata de funcționare utilă și valoarea reziduală sunt reexamine la fiecare dată de raportare.

2.1.7 Criterii de derecunoaștere a immobilizărilor corporale

O imobilizare corporală este derecunoscută din bilanțul contabil din momentul ieșirii acesteia (vânzare, casare etc.) sau din momentul când nu se mai așteaptă beneficii economice viitoare din utilizarea sau ieșirea acesteia.

2.2 Imobilizări necorporale

2.2.1 Criterii generale de recunoaștere, evaluare și amortizare a imobilizărilor necorporale

Caracteristicile necesare unui activ pentru a fi recunoscut în calitate de imobilizare necorporală sunt: acesta trebuie să fie identificabil, controlat de Bancă și să genereze beneficii economice viitoare. În lipsa a cel puțin uneia din cerințele menționate, cheltuielile suportate la achiziția sau generarea internă a activului sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere.

O imobilizare necorporală va fi evaluată inițial la cost.

Costul unei imobilizări necorporale achiziționate separat este alcătuit din:

- (a) prețul său de achiziție, inclusiv impozitele și accizele aferente și nereturnabile, după deducerea rabaturilor comerciale; și
- (b) orice cost atribuit direct pregătirii imobilizării necorporale pentru utilizarea prevăzută.

Goodwill-ul (fondul comercial) se contabilizează când diferența dintre valoarea justă a elementelor capitalului procurat și costul de achiziție este pozitivă. Dacă diferența este negativă, aceasta se recunoaște în raportul de profit și pierdere.

După recunoașterea inițială, imobilizările necorporale sunt înregistrate la cost, minus valoarea amortizării acumulate și pierderile acumulate din depreciere.

Imobilizările necorporale cu durată de funcționare utilă nedeterminată nu sunt amortizate. Durata de viață utilă a asemenea imobilizări necorporale este revizuită la fiecare dată de raportare pentru a stabili dacă evenimentele și circumstanțele continuă să indice asupra imposibilității determinării duratei de viață utilă.

Suma amortizării imobilizărilor necorporale este recunoscută în raportul de profit și pierdere prin aplicarea metodei lineare. Amortizarea se calculează începând cu data când activul este disponibil pentru folosință.

2.2.2 Soft operațional automatizat și licențe

Licențele de soft operațional automatizat achiziționate sunt capitalizate în baza cheltuielilor suportate pentru achiziționarea și darea în exploatare a softurilor corespunzătoare. Aceste cheltuieli sunt amortizate pe baza duratei de funcționare utilă preconizate (1-5 ani).

Cheltuielile pentru dezvoltarea și menținerea programelor de soft operațional automatizat, sunt recunoscute ca cheltuieli pe măsură ce sunt suportate. Cheltuielile ce se referă direct la elaborarea produselor de soft identificabile și unice, ce se află în posesia Băncii și este probabil să genereze beneficii economice ce vor depăși cheltuielile într-un an, sunt recunoscute ca imobilizări necorporale. Cheltuielile directe includ remunerarea angajaților responsabili de dezvoltarea softului și o parte corespunzătoare de cheltuieli indirecte.

Licențele sunt capitalizate pe baza costurilor de achiziționare a licenței respective. Aceste costuri sunt amortizate pe baza perioadei de valabilitate a licenței (5-20 de ani).

2.2.3 Cheltuieli ulterioare

Cheltuielile ulterioare aferente imobilizărilor necorporale, sunt capitalizate doar atunci când majorează beneficiile economice viitoare aferente activelor corespunzătoare. Toate celelalte cheltuieli sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere pe măsură ce sunt suportate.

2.2.4 Criterii de derecunoaștere a imobilizărilor necorporale

O imobilizare necorporală este derecunoscută din momentul ieșirii acesteia (vânzare, casare etc.) sau din momentul când nu se mai așteaptă beneficii economice viitoare din utilizarea sau ieșirea acesteia.

2.3 Deprecierea imobilizărilor corporale și necorporale

2.3.1 Aplicarea testului de depreciere

La fiecare dată de raportare Banca testează de depreciere imobilizările corporale și necorporale pentru a determina dacă există indicatori interni sau externi de depreciere. Dacă asemenea indicatori există, activele respective sunt examinate la depreciere.

Chiar dacă nu există nici un indiciu al deprecierei, Banca:

- (a) testează pentru depreciere imobilizările necorporale cu durata de viață utilă nedeterminată sau imobilizările necorporale care nu sunt încă disponibile pentru utilizare, prin compararea valorii contabile cu valoarea recuperabilă. Testul de depreciere se poate desfășura oricând pe parcursul perioadei anuale, cu condiția că testarea să se realizeze la aceeași dată în fiecare an. Imobilizările necorporale diferite pot fi testate pentru depreciere în momente diferite. Cu toate acestea, dacă o asemenea imobilizare necorporală a fost inițial recunoscută în timpul perioadei anuale curente, ea va fi testată pentru depreciere înainte de încheierea perioadei anuale curente.
- (b) testează anual, pentru depreciere, goodwill-ul (fondul comercial) dobândit dintr-o combinare de întreprinderi.

La evaluarea existenței indiciilor de depreciere a activelor se iau în considerare cel puțin următoarele elemente:

Surse externe de informații

- (a) pe parcursul perioadei, valoarea de piață a activului a scăzut semnificativ mai mult decât ar fi fost de așteptat ca rezultat al trecerii timpului sau utilizării.
- (b) pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative, cu efect negativ asupra Băncii, sau astfel de modificări se vor produce în viitorul apropiat asupra mediului tehnologic, comercial, economic sau juridic în care Banca își desfășoară activitatea sau pe piața căreia îi este dedicat activul.
- (c) ratele dobânzilor pe piață sau alte rate de piață ale rentabilității investițiilor au crescut în timpul perioadei, fiind probabil ca aceste creșteri să afecteze rata de actualizare utilizată la calculul valorii de utilizare a unui activ și să ducă la scăderea semnificativă a valorii recuperabile a activului.
- (d) există indicii de uzura fizică sau morală a unui activ.

Surse interne de informații

- (e) pe parcursul perioadei au avut loc modificări semnificative, cu efect negativ asupra Băncii, sau astfel de modificări se vor produce în viitorul apropiat, în ceea ce privește gradul sau modul în care activul este utilizat sau se așteaptă să fie utilizat. Astfel de modificări includ situațiile în care un activ devine neproductiv, planurile de restructurare sau de întrerupere a activității căreia îi este dedicat activul, planificarea ieșirii (cedării) activului înainte de data așteptată anterior, precum și reevaluarea duratei de viață utilă a unui activ ca fiind finită, și nu nedeterminată.
- (f) raportările interne pun la dispoziție indicii cu privire la faptul că rezultatele economice ale unui activ sunt sau vor fi mai slabe decât cele scontate.

Indiciile de depreciere a activelor puse la dispoziție de raportările interne includ:

- (a) fluxurile de trezorerie pentru achiziționarea activului sau necesarul ulterior de numerar pentru exploatarea sau întreținerea activului sunt semnificativ mai mari decât cele prevăzute inițial în buget;
- (b) fluxurile de trezorerie nete reale sau profitul, respectiv pierderea din exploatare generat(ă) de activ sunt vizibil inferioare celor prevăzute inițial în buget;
- (c) o scădere semnificativă a fluxurilor nete de trezorerie prevăzute în buget sau a profitului din exploatare prevăzut în buget, respectiv o creștere semnificativă a pierderilor prevăzute în buget, generate de activ; sau
- (d) pierderi din exploatare sau ieșiri nete de fluxuri de trezorerie aferente activului, atunci când sumele perioadei curente sunt agregate cu sumele viitoare prevăzute în buget.

Examinarea la depreciere constă în compararea valorii contabile a unui activ sau a unei unități generatoare de numerar cu valoarea recuperabilă.

2.3.2 Calcularea valorii recuperabile

Valoarea recuperabilă reprezintă valoarea cea mai mare dintre valoarea justă diminuată cu costul vânzării și valoarea de utilizare. La estimarea valorii de utilizare, fluxurile de numerar preconizate viitoare sunt actualizate la valoarea curentă în baza ratei de actualizare aplicată până la impozitare, ce reflectă estimările curente de piață a valorii în timp a banilor și riscurile aferente activului. Pentru activele ce nu generează fluxuri independente de numerar, valoarea recuperabilă este determinată pentru unitatea generatoare de numerar căreia îi aparține activul.

2.3.3 Determinarea pierderii din depreciere

O pierdere din depreciere este recunoscută atunci când valoarea contabilă a unui activ sau unități generatoare de numerar depășește valoarea recuperabilă. Pierderile din depreciere sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere.

Pierderile din depreciere recunoscute cu referire la unitățile generatoare de numerar, sunt alocate în primul rând pentru a reduce valoarea contabilă a oricărui goodwill (fond comercial) alocat unităților generatoare de numerar (grupului de unități) și, ulterior, în bază de rate, pentru a reduce valoarea contabilă a celorlalte active din unitate (grupul de unități).

2.3.4 Reluarea pierderii din depreciere

O pierdere din depreciere aferentă unui goodwill (fond comercial) nu este reluată. În ceea ce privește alte active, pierderile din depreciere sunt reluate în cazul în care au fost modificate estimările utilizate pentru determinarea valorii recuperabile.

O pierdere din depreciere este reluată doar în măsura în care valoarea contabilă a activului nu depășește valoarea recuperabilă, ce ar fi fost stabilită, minus amortizarea, în cazul în care nu ar fi fost recunoscută nici o pierdere din depreciere.

2.4 Investiții imobiliare

În scopul activității curente a Băncii investițiile imobiliare reprezintă proprietăți imobiliare (terenuri sau clădiri (parte a clădirii) sau ambele) care sunt deținute în principal pentru creșterea valorii capitalului, dar nu pentru a fi utilizate în prestare de servicii, în scopuri administrative sau a fi vândute pe parcursul desfășurării normale a activității.

Investițiile imobiliare sunt evaluate în rapoartele financiare la valoarea justă.

Profitul sau pierderea apărută în urma modificării valorii juste a investițiilor imobiliare este recunoscută în raportul de profit și pierdere.

În cazul în care o investiție imobiliară își schimbă destinația din proprietate utilizată în calitate de investiție imobiliară în proprietate utilizată drept imobilizare corporală, valoarea justă a acesteia la data reclasificării va deveni costul imobilizării corporale.

2.5 Active și obligații financiare

2.5.1 Clasificarea activelor și obligațiilor financiare

Banca își clasifică activele și obligațiile financiare în următoarele categorii:

Active sau obligații financiare exprimate la valoarea justă prin profit sau pierdere. Această categorie se împarte în două sub-categorii: active sau obligații financiare deținute pentru tranzacționare, și active sau obligații financiare exprimate inițial la valoarea justă prin profit sau pierdere. Instrumentele financiare sunt clasificate în această categorie în cazul în care sunt achiziționate în principal pentru a obține un profit pe termen scurt sau la indicația conducerii. Instrumentele derivate sunt, de asemenea, clasificate drept destinate pentru vânzare, cu excepția cazului în care instrumentul derivat este un instrument de acoperire a riscurilor desemnat și efectiv. Instrumentele financiare exprimate la valoarea justă prin profit sau pierdere cuprind cote de participare în capitalul propriu și instrumente derivate cotate la bursă.

Creditele și creanțele sunt active financiare nederivate cu sume de rambursare fixe sau determinabile, care nu sunt cotate pe o piață activă, cu excepția activelor pe care Banca intenționează să le vândă imediat sau în termenul apropiat, a activelor pe care Banca la recunoașterea inițială le desemnează la valoarea justă prin profit sau pierdere, a activelor pe care Banca la recunoașterea inițială le desemnează ca destinate pentru vânzare sau a activelor pentru care este posibil ca deținătorul să nu recupereze substanțial toată investiția inițială, din alte motive decât deprecierea creditului. Creditele și creanțele cuprind credite și avansuri acordate băncilor și clienților.

Investițiile păstrate până la scadență reprezintă active financiare nederivate cu sume de rambursare fixe sau determinabile și scadență fixă, pe care conducerea Băncii intenționează și este capabilă să le păstreze până la scadență.

Activele financiare destinate pentru vânzare sunt activele financiare, ce sunt desemnate ca destinate pentru vânzare sau nu sunt clasificate drept credite și avansuri, investiții păstrate până la scadență sau active financiare exprimate la valoarea justă prin profit sau pierdere. Instrumentele destinate pentru vânzare includ obligațiunile de tezaur și alte obligațiunile ce pot fi scontate la băncile centrale, investițiile în fondurile de investiții, investițiile în capitalul propriu și alte hârtii de valoare investiționale ce nu sunt exprimate la valoarea justă prin profit sau pierdere sau păstrate până la scadență.

2.5.2 Recunoașterea activelor și obligațiilor financiare

Activele și obligațiile financiare sunt recunoscute inițial la valoarea justă, plus, în cazul activelor și obligațiilor financiare neexprimate la valoarea justă prin profit sau pierdere, costurile de tranzacționare atribuibile în mod direct.

Banca recunoaște inițial creditele și avansurile, depozitele, titlurile de creanță emise și obligațiile subordonate la data la care sunt generate. Toate celelalte active și obligații financiare (inclusiv activele și obligațiile desemnate la valoarea justă prin profit sau pierdere) sunt recunoscute inițial la data comercializării, când Banca devine parte a prevederilor contractuale ale instrumentului.

2.5.3 Derecunoașterea activelor și obligațiilor financiare

Banca derecunoaște un activ financiar când expiră drepturile contractuale la fluxurile de mijloace bănești ale activului sau în momentul în care transferă drepturile pentru încasarea fluxurilor de mijloace bănești contractuale ale activului financiar, în cadrul unei tranzacții în care sunt transferate toate riscurile și drepturile asupra beneficiilor aferente activului financiar. Orice cotă în activele financiare transferate, creată sau reținută de Bancă, este recunoscută ca activ sau obligație separată.

Banca derecunoaște o obligație financiară atunci când obligațiile contractuale sunt exonerate, anulate sau expiră.

Banca încheie tranzacții în care transferă activele recunoscute în bilanțul contabil, dar păstrează atât toate riscurile și cât drepturile asupra beneficiilor aferente activelor transferate, sau o parte din ele. În cazul în care sunt păstrate toate sau o parte semnificativă din riscurile și drepturile asupra beneficiilor, activele transferate nu sunt derecunoscute din bilanțul contabil. Transferurile de active cu păstrarea tuturor sau a unei părți semnificative de riscuri și drepturi asupra beneficiilor, includ, de exemplu, tranzacțiile de răscumpărare. Hârtiile de valoare vândute în cadrul aranjamentelor de vânzare – răscumpărare sunt derecunoscute în bilanțul contabil și creanțele corespunzătoare de la cumpărător pentru plată sunt recunoscute din data la care Banca transferă activele. Banca utilizează metoda identificării specifice pentru a determina câștigul sau pierderea la derecunoaștere.

2.5.4 Evaluarea ulterioară a activelor și obligațiilor financiare

După recunoașterea inițială, Banca va evalua activele financiare, inclusiv instrumentele derivate ce constituie active, la valoarea lor justă, fără nici o deducere a costurilor de tranzacționare ce ar putea să apară din vânzare sau altă cedare, excepție făcând următoarele categorii de active financiare:

- (a) Creditele și creanțele, care vor fi evaluate la costul amortizat utilizând metoda dobânzii efective;
- (b) investițiile păstrate până la scadență, care trebuie evaluate la costul amortizat utilizând metoda dobânzii efective; și
- (c) investițiile în instrumentele de capitaluri proprii care nu au un preț cotate de piață pe o piață activă și a căror valoare justă nu poate fi evaluată credibil, și instrumentele derivate care sunt legate de, și care trebuie decontate prin, livrarea unor asemenea instrumente de capitaluri proprii necotate, care vor fi evaluate la cost.

După recunoașterea inițială, Banca va evalua la costul amortizat, utilizând metoda dobânzii efective, toate datoriile financiare, cu excepția:

- (a) datoriilor financiare care apar atunci când un transfer al unui activ financiar nu se califică pentru a fi derecunoscut sau este contabilizat utilizând abordarea implicării continue.
- (b) contractelor de garanții financiare. După recunoașterea inițială, emitentul unui astfel de contract îl va evalua la cea mai mare valoare dintre:
 - (i) valoarea determinată în conformitate cu IAS 37; și
 - (ii) valoarea recunoscută inițial minus, acolo unde este cazul, amortizarea cumulată recunoscută în conformitate cu IAS 18.

2.5.5 Evaluarea la costul amortizat a activelor și obligațiilor financiare

Costul amortizat al unui activ sau obligații financiare reprezintă valoarea la care este evaluat activul sau obligația financiară la recunoașterea inițială, minus rambursările principalului, plus sau minus amortizarea acumulată, utilizându-se metoda dobânzii efective a oricărei diferențe dintre valoarea inițială recunoscută și valoarea la scadență, minus orice reduceri privind deprecierea.

Metoda dobânzii efective este o metodă de calcul al costului amortizat al unui activ financiar sau al unei datorii financiare (sau al unui grup de active financiare sau datorii financiare) și de alocare a profitului din dobânzi sau a cheltuielilor cu dobânzile în perioada relevantă. Rata efectivă a dobânzii reprezintă rata care actualizează exact fluxurile viitoare preconizate ale plăților sau sumelor primite în numerar pe durata de viață așteptată a instrumentului financiar sau, acolo unde este cazul, pe o durată mai scurtă, la valoarea contabilă netă a activului financiar sau a datoriei financiare. La calcularea ratei dobânzii efective, Banca va estima fluxurile de trezorerie luând în considerare toate condițiile contractuale ale instrumentului financiar (spre exemplu, plata în avans, opțiunile call și alte opțiuni similare), dar nu va lua în calcul pierderile viitoare din creditare. Calculul include toate comisioanele și punctele plătite sau încasate de părțile participante la contract care fac parte integrantă din rata dobânzii efective, costurile de tranzacție și toate celelalte prime și reduceri. Există presupunerea că fluxurile de trezorerie și durata de viață preconizată a unui grup de instrumente financiare similare pot fi evaluate credibil. Cu toate acestea, în acele cazuri rare în care nu este posibilă estimarea credibilă a fluxurilor de trezorerie sau a duratei de viață preconizate a unui instrument financiar (sau grup de instrumente financiare), Banca va utiliza fluxurile de trezorerie contractuale pe întreaga durată contractuală a instrumentului financiar (sau a grupului de instrumente financiare).

2.5.6 Evaluarea la valoarea justă a activelor și obligațiilor financiare

Determinarea valorilor juste ale activelor și obligațiilor financiare se bazează pe prețurile cotate pe piață sau cotațiile de preț ale dealerilor pentru instrumentele financiare comercializate pe piețe active. Valoarea justă a tuturor celorlalte instrumente financiare este determinată prin tehnici de evaluare. Tehnicile de evaluare includ tehnicile valorii nete curente, metoda fluxului scontat de mijloace bănești, compararea cu instrumente similare pentru care există prețuri de piață observabile, și modele de evaluare.

În cazul în care sunt utilizate tehnicile fluxului scontat de mijloace bănești, fluxurile de mijloace bănești preconizate viitoare se bazează pe cele mai bune evaluări ale conducerii și rata de scont reprezintă rata de piață la data bilanțului contabil pentru un instrument cu termeni și condiții similare. Când sunt utilizate modelele de preț, datele inițiale se bazează pe evaluările de piață la data bilanțului contabil. În cazul în care valoarea justă nu poate fi estimată sigur, instrumentele de capital necotate, ce nu au preț de piață cotate pe o piață activă sunt evaluate la cost și testate periodic pentru depreciere.

2.5.7 Identificarea și evaluarea deprecierei activelor financiare

Banca evaluează la data fiecărui bilanț contabil dacă există indicii obiective că activele financiare, ce nu sunt înregistrate la valoarea justă prin profit sau pierdere, sunt depreciate. Activele financiare sunt depreciate atunci când un indiciu obiectiv demonstrează că s-a produs o pierdere în urma recunoașterii inițiale a activului și această pierdere are un impact asupra viitoarelor fluxuri de mijloace bănești aferente activului ce pot fi estimate în mod sigur.

Banca analizează indiciile de depreciere atât la nivelul unui activ individual, cât și la nivel colectiv. Toate activele financiare individuale semnificative sunt evaluate separat privind deprecierea. Toate activele semnificative pentru care s-a determinat că nu sunt depreciate în mod specific, sunt evaluate colectiv pentru orice depreciere suportată, dar încă neidentificată. Activele ce nu sunt semnificative în mod individual sunt evaluate colectiv privind deprecierea prin gruparea activelor financiare (înregistrate la costul amortizat) cu caracteristici similare de risc.

Indiciile obiective privind deprecierea activelor financiare (inclusiv a cotelor de participare în capitalul propriu) includ neachitarea sau nerambursarea mijloacelor bănești de către debitor, restructurarea de către Bancă a creditului sau avansului în termeni pe care Banca nu i-ar fi utilizat în alte condiții, indicații că debitorul sau emitentul va da faliment, dispariția unei piețe active pentru o hârtie de valoare sau alte date observabile referitoare la un grup de active, cum sunt modificările nefavorabile în statutul de plată al debitorilor sau emitenților dintr-un grup sau condițiile economice ce se corelează cu nerespectarea obligațiilor de plată în cadrul grupului.

Bazându-se pe metodologia internă de evaluare a deprecierei, Banca a inclus date observabile privind următoarele cazuri de pierdere, pe care le-a identificat ca indicii obiective de depreciere a creditelor sau grupurilor de credite acordate clienților:

- 1) dificultăți financiare semnificative ale emitentului sau debitorului;
- 2) o încălcare a contractului, cum este neachitarea sau nerambursarea dobânzilor sau plăților principale;
- 3) creditorul îi acordă debitorului, din motive economice sau juridice legate de dificultățile financiare ale debitorului, concesiile pe care nu le-ar acorda în alte condiții;
- 4) este probabil falimentul sau altă formă de reorganizare financiară a debitorului;
- 5) dispariția unei piețe active pentru activul financiar, din cauza dificultăților financiare; sau
- 6) date observabile ce indică că există o diminuare estimabilă a viitoarelor fluxuri de mijloace bănești preconizate ale unui grup de active financiare din momentul recunoașterii inițiale a respectivelor active, deși diminuarea nu se poate identifica încă cu activele financiare individuale din cadrul grupului, inclusiv:
 - (a) modificările nefavorabile ale statutului de plată al debitorilor din cadrul grupului; sau
 - (b) condiții economice naționale sau locale ce se corelează cu neachitarea activelor din cadrul grupului.

Banca stabilește în primul rând, dacă indiciile obiective de depreciere există în mod individual pentru activele financiare semnificative (0.5% din total active), și în mod individual sau colectiv pentru activele financiare ce nu sunt semnificative în mod individual. În cazul în care Banca stabilește că nu există indicii obiective privind deprecierea unui activ financiar estimat în mod individual, semnificative sau nu, atunci include activul într-un grup de active financiare cu caracteristici similare ale riscului de credit și le estimează în mod colectiv deprecierea. Activele ale căror depreciere este evaluată în mod individual și pentru care pierderile din depreciere sunt sau continuă să fie recunoscute, nu sunt incluse în estimarea colectivă a deprecierei. Calcularea valorii curente a viitoarelor fluxuri de mijloace bănești preconizate ale unui credit asigurat prin gaj, reflectă fluxurile de mijloace bănești ce pot să rezulte din pierderea dreptului de răscumpărare a proprietății gajate, minus costurile pentru obținerea și vânzarea proprietății gajate, indiferent dacă pierderea dreptului de răscumpărare este probabilă sau nu.

Pentru a evalua colectiv deprecierea, creditele acordate clienților sunt grupate în baza unor caracteristici similare ale riscului de credit, ce indică abilitatea debitorilor de a plăti toate datoriile conform termenilor contractuali (de exemplu, în baza evaluării riscului de credit efectuate de Bancă sau a procesului de clasificare, se ia în calcul tipul activului, ramura industriei, plasarea geografică, tipul gajului, condiția de expirare și alți factori relevanți). Caracteristicile selectate sunt relevante pentru estimarea fluxurilor mijloacelor bănești viitoare pentru grupurile acestor active, prin indicarea capacității debitorilor de a plăti toate datoriile conform termenilor contractuali ai activului evaluat.

Fluxurile viitoare de mijloace bănești din grupul de credite acordate clienților, ale căror depreciere este evaluată colectiv, sunt estimate pe baza experienței istorice a pierderilor pentru creditele cu caracteristici ale riscului de credit similare celor din grup. Experiența istorică a pierderilor se ajustează în baza datelor observabile curente pentru a reflecta efectele condițiilor curente ce nu au influențat perioada pe care se bazează experiența istorică a pierderilor și pentru a elimina efectele condițiilor din perioada istorică, ce nu mai există în prezent.

În cazul în care evenimentele ulterioare cauzează reducerea pierderilor din depreciere, acestea sunt reversate prin profit sau pierdere.

Pierderile din depreciere aferente hârtiilor de valoare investiționale destinate pentru vânzare sunt recunoscute prin transferarea diferenței dintre costul de achiziție amortizat și valoarea justă curentă din capitalul propriu în profit sau pierdere. În cazul în care evenimentele ulterioare cauzează reducerea pierderilor din deprecierea titlurilor de creanță destinate pentru vânzare, pierderea din depreciere este reversată prin profit sau pierdere.

Cu toate acestea, orice recuperare ulterioară în valoarea justă a unei cote de participare în capitalul propriu destinate pentru vânzare și depreciate este recunoscută direct în capitalul propriu. Modificările în provizioanele pentru depreciere atribuibile valorii în timp sunt reflectate ca componentă a veniturilor aferente dobânzilor.

2.5.8 Desemnarea la valoarea justă prin profit sau pierdere

Banca desemnează activele și obligațiile financiare la valoarea justă prin profit sau pierdere atunci când:

- activele sau obligațiile sunt gestionate, evaluate și raportate intern în baza valorii juste;
- desemnarea elimină sau reduce semnificativ o neconcordanță contabilă ce ar apărea în mod contrar; sau
- activul sau obligația conține un contract cu titlu derivat ce modifică semnificativ fluxurile de mijloace bănești ce ar fi prevăzute în mod contrar în contract.

2.6 Stocuri de mărfuri și materiale

Stocurile trebuie evaluate la valoarea cea mai mică dintre cost și valoarea realizabilă netă.

Costul stocurilor

Costul stocurilor trebuie să cuprindă toate costurile aferente achiziției și prelucrării, precum și alte costuri suportate pentru a aduce stocurile în forma și în locul în care se găsesc în prezent.

Costul stocurilor, cu excepția celor menționate mai sus, trebuie determinat cu ajutorul formulei primul intrat, primul ieșit (FIFO).

2.7 Leasing

Un leasing este considerat ca fiind leasing financiar dacă transferă substanțial toate riscurile și avantajele aferente titlului de proprietate. Un leasing este considerat leasing operațional dacă nu transferă substanțial toate riscurile și avantajele aferente titlului de proprietate.

2.7.1 Leasing financiar-active luate în leasing

La începutul perioadei de leasing, Banca recunoaște operațiunile de leasing financiar în bilanțul său ca active și datorii la o valoare egală la începutul contractului de leasing cu valoarea justă a bunului sau cu valoarea actualizată a plăților minime de leasing, dacă aceasta din urmă este mai mică, fiecare fiind determinată la începutul contractului de leasing. Rata de actualizare ce va fi folosită la calcularea valorii prezente a plăților minime de leasing este rata implicită a dobânzii de leasing, dacă aceasta se poate determina; în caz contrar, va fi utilizată rata dobânzii marginale a Băncii. Orice costuri inițiale directe ale Băncii sunt adăugate la suma recunoscută drept activ.

Plățile de leasing minime sunt împărțite în cheltuieli de finanțare a leasingului și reducerea datoriei neachitate. Cheltuielile de finanțare sunt alocate pe fiecare perioadă de-a lungul duratei contractului de leasing, astfel încât să se obțină o rată periodică constantă a dobânzii la soldul datoriei rămase în fiecare perioadă. Chiriile contingente sunt înregistrate drept cheltuieli în perioadele în care sunt generate.

2.7.2 Leasing financiar-active date în leasing

Banca recunoaște în bilanț bunurile deținute în regim de leasing financiar drept creanțe, la o valoare egală cu investiția netă în leasing.

Recunoașterea venitului financiar se bazează pe un model care reflectă o rată periodică constantă a rentabilității aferentă investiției totale nete neamortizate a Băncii, corespunzătoare leasingului financiar.

2.7.3 Leasing operațional- active luate în leasing

Plățile de leasing în cazul unui leasing operațional sunt recunoscute ca o cheltuială liniară, de-a lungul duratei contractului de leasing, în cazul în care o altă bază sistematică nu este mai reprezentativă pentru ritmul beneficiilor utilizatorului.

2.8 Efectul variației cursului

O operațiune în valută trebuie înregistrată în momentul recunoașterii inițiale în moneda funcțională, aplicându-se sumei în valută cursul de schimb la vedere dintre moneda funcțională și moneda străină, la data efectuării tranzacției.

La fiecare dată a bilanțului:

- (a) elementele monetare exprimate în valută vor fi convertite utilizându-se cursul de închidere;
- (b) elementele nemonetare exprimate în valută evaluate pe baza costului istoric vor fi convertite utilizându-se cursul de schimb de la data efectuării tranzacției; și
- (c) elementele nemonetare exprimate în valută evaluate la valoarea justă vor fi convertite utilizându-se cursul de schimb din data la care a fost determinată valoarea justă.

2.9 Provizioane

Un provizion va fi recunoscut numai în momentul în care:

- (a) Banca are o obligație curentă (legală sau implicită) generată de un eveniment anterior;
- (b) este probabil ca o ieșire de resurse care încorporează beneficii economice să fie necesară pentru a onora obligația respectivă; și
- (c) poate fi realizată o estimare credibilă a valorii obligației.

Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, nu va fi recunoscut un provizion.

Valoarea recunoscută ca provizion va constitui cea mai bună estimare a costurilor necesare stingerii obligației curente la data bilanțului.

Acolo unde efectul valorii-timp a banilor este semnificativ, valoarea provizionului va reprezenta valoarea actualizată a cheltuielilor estimate a fi necesare pentru stingerea obligației.

Rata (ratele) de actualizare utilizată(e) va fi (vor fi) rata(ratele) înainte de impozitare care să reflecte evaluările curente pe piață ale valorii-timp a banilor și ale riscurilor specifice datoriei. Rata (ratele) de actualizare nu va (vor) reflecta riscurile pentru care au fost ajustate estimările privind fluxurile viitoare de trezorerie.

Provizioanele vor fi revizuite cu prilejul fiecărui bilanț și ajustate pentru a reflecta cea mai bună estimare curentă. În cazul în care nu mai este probabilă o ieșire de resurse care încorporează beneficiile economice pentru stingerea unei obligații, provizionul va fi anulat.

Provizionul va fi utilizat numai pentru cheltuielile pentru care a fost inițial recunoscut.

2.10 Capital Social

2.10.1 Acțiuni ordinare

Acțiunile ordinare sunt clasificate ca capital. Costurile directe aferente emisiunii de acțiuni sunt recunoscute ca o deducere din capitalul social.

2.10.2 Acțiuni de tezaur

Când Banca răscumpără acțiunile sale, suma considerației primite, inclusiv cheltuielile direct aferente este recunoscută ca o deducere din capitalul social. Acțiunile răscumpărate sunt recunoscute ca acțiuni de tezaur și prezentate ca o deducere din capital. Când acțiunile de tezaur sunt vândute sau remise ulterior, suma primită este recunoscută ca o creștere în capital, iar surplusul sau deficitul obținut din această tranzacție este transferat la rezultatele anilor precedenți.

2.11 Mijloace bănești și echivalentele lor

Mijloacele bănești și echivalentele lor cuprind soldurile de mijloace bănești în numerar, mijloacele bănești în tranzit și mijloacele bănești din bancomate.

În scopuri de raportare a fluxurilor de mijloace bănești, mijloacele bănești și echivalentele lor cuprind: soldurile de mijloace bănești în numerar, mijloacele bănești depuse la Banca Națională a Moldovei, conturile Nostro în bănci, mijloacele bănești plasate în BNM și alte bănci, cu o scadență inițială mai mică de 90 de zile.

2.11.1 Mijloace bănești datorate de Banca Națională a Moldovei

Mijloacele bănești datorate de Banca Națională a Moldovei (BNM) cuprind contul Nostro în BNM, rezervele normative obligatorii și mijloacele bănești plasate pe termen scurt în BNM. Mijloacele bănești datorate de BNM sunt înregistrate în bilanț la costul amortizat.

2.11.2 Mijloace bănești plasate în bănci

Mijloacele bănești plasate în bănci includ conturi Nostro și mijloace bănești plasate pe termen scurt în băncile corespondente. Mijloacele bănești plasate în bănci sunt înregistrate în bilanț la costul amortizat.

2.12 Impozitul pe venit

Impozitul pe venit al perioadei de gestiune cuprinde impozitul curent și impozitul amânat. Impozitul pe venit se recunoaște în raportul de profit și pierdere cu excepția cazurilor când acesta se referă la articole recunoscute direct în capitalul propriu, caz în care impozitul se recunoaște în capitalul propriu.

Impozitul pe venit curent reprezintă suma totală a impozitului spre plată calculată pe întreaga sumă a veniturii impozabil aferent perioadei de gestiune, utilizând cota impozitului pe venit în vigoare sau care se află în proces de aprobare la data întocmirii bilanțului contabil, și orice ajustări privind impozitul pe venit calculat pentru toate perioadele de gestiune precedente.

Impozitul amânat este calculat și constatat prin metoda obligației bilanțiere, ce presupune constituirea unui provizion pentru diferențele temporare dintre valorile de bilanț ale activelor și obligațiilor în scopuri de raportare financiară, și sumele utilizate în scopuri fiscale. Nu se formează provizioane pentru următoarele diferențe temporare: goodwill nedeductibil în scopuri fiscale, recunoașterea inițială a activelor și obligațiilor ce nu afectează nici venitul impozabil nici cel contabil, precum și diferențele referitoare la investițiile în filiale, în măsura în care acestea probabil nu vor fi reversate într-un viitor previzibil. Suma provizionului constituit pentru impozitul amânat se bazează pe modul anticipat de realizare sau decontare a valorii de bilanț a activelor și obligațiilor, utilizând ratele de impozitare în vigoare sau care se află în proces de aprobare la data întocmirii bilanțului contabil.

Activul de impozit amânat pe venit este recunoscut în măsura în care există probabilitatea să fie disponibil un profit impozabil suficient, față de care să poată fi utilizat activul respectiv. Activele de impozit amânat pe venit sunt reduse pe măsură ce nu mai există o probabilitate de realizare a beneficiului fiscal corespunzător impozitului amânat.

Rata impozitului pe venit a fost redusă la 0% începând din data de 1 ianuarie 2008.

Cota de impozitare utilizată pentru a calcula poziția de impozit amânat la data de 31 decembrie 2009 este de 0%.

2.13 Beneficiile angajaților

2.13.1 Beneficii de serviciu pe termen scurt

Beneficiile de serviciu pe termen scurt ale Băncii, ce includ salarii, prime, concedii plătite și contribuții de asigurare socială, sunt recunoscute ca cheltuială pe măsură ce sunt suportate.

2.13.2 Planuri determinate de contribuții

Obligațiile de contribuție la planurile de pensii determinate sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere, drept cheltuieli pe măsură ce sunt suportate.

Banca efectuează plăți, în cursul activității ordinare, în Casa Națională de Asigurări Sociale și Casa Națională de Asigurări Medicale în numele angajaților cu cetățenie moldovenească, pentru pensii, asistență medicală și ajutor de șomaj. Toți angajații Băncii sunt membri și sunt obligați prin lege să facă contribuții determinate (incluse în contribuțiile de asigurare socială) în fondul de pensii al Republicii Moldova (un plan de contribuții definit de stat). Toate contribuțiile relevante în fondul de pensii al Republicii Moldova, sunt recunoscute în raportul de profit și pierdere, drept cheltuieli, pe măsură ce sunt suportate. Banca nu mai are alte obligații în acest sens.

Banca nu dispune de un program individual de plată a pensiilor, și, în consecință, nu are obligații privind plata pensiilor. Banca nu dispune de nici un alt plan de beneficii determinate sau de un plan de beneficii post-pensionare. Banca nu are obligația să presteze alte servicii angajaților curenți sau foști.

2.14 Venituri

Recunoașterea veniturilor are loc în dependență de tipul acestora, după cum urmează:

2.14.1 Dobânzile

Dobânzile sunt recunoscute utilizând metoda dobânzii efective (vezi p.2.5.6).

2.14.2 Onorarii pentru servicii financiare

Recunoașterea veniturilor aferente onorariilor pentru serviciile financiare prestate depinde de scopul în care se evaluează aceste onorarii și de baza contabilă aplicabilă instrumentelor financiare asociate. Descrierea onorariilor pentru servicii financiare poate să nu indice natura și fondul economic ale serviciilor prestate. De aceea, este necesar să se facă deosebirea între onorarii ce sunt parte integrantă a ratei efective de dobândă a unui anumit instrument financiar, onorarii câștigate pe măsura prestării serviciilor și onorarii câștigate la îndeplinirea unei obligațiuni contractuale principale.

(a) Onorarii ce sunt parte integrantă a ratei efective de dobândă a unui instrument financiar

Aceste onorarii se tratează, în general, ca o ajustare a ratei efective de dobândă. Când însă instrumentul financiar este evaluat la valoarea justă, cu modificarea valorii juste recunoscută în profit sau pierdere, onorariile sunt recunoscute ca venit în momentul recunoașterii inițiate a instrumentului.

- (i) *Onorarii de emitere primite de entitate în urma creării sau achiziției unui activ financiar, altele decât cele clasificate de IAS 39 drept active financiare la valoarea justă prin profit sau pierdere "*

Asemenea onorarii pot reprezenta o compensare pentru activități, cum ar fi evaluarea situației financiare a debitorului, evaluarea și înregistrarea garanțiilor, colateralelor și a altor contracte similare, negocierea clauzelor aferente instrumentului, elaborarea și procesarea documentelor, precum și încheierea tranzacției. Aceste onorarii contribuie la generarea unei preocupări pentru instrumentul financiar rezultat și, împreună cu cheltuielile directe aferente, sunt amânate și recunoscute ca o ajustare a ratei efective de dobândă.

- (ii) *Onorarii de angajament primite de entitate pentru acordarea unui credit atunci când angajamentul de creditare este în afara ariei de aplicabilitate a IAS 39*

Dacă este probabil ca entitatea să încheie un contract pentru acordarea unui credit și angajamentul de creditare nu este inclus în aria de aplicabilitate a IAS 39, onorariul de angajament primit constituie o recompensare a eforturilor generate de achiziția unui instrument financiar. Acest onorariu și cheltuielile directe aferente sunt amânate și recunoscute ca o ajustare a ratei de dobândă efective. Dacă termenul de angajament expiră fără ca împrumutul să mai fie solicitat, comisionul de angajament se recunoaște ca venit la data expirării. Angajamentele de creditare ce se regăsesc în aria de aplicabilitate a IAS 39 sunt înregistrate în contabilitate drept instrumente derivate și sunt evaluate la valoarea justă.

(iii) Onorarii de emiterie primite la emiterea datoriilor financiare evaluate la cost amortizat

Aceste onorarii sunt o parte integrantă a generării unei implicări într-o datorie financiară. Când o datorie financiară nu este clasificată cu fiind „la valoarea justă prin profit sau pierdere”, onorariile de emiterie primite sunt incluse, împreună cu costurile de tranzacție aferente, în valoarea contabilă inițială a datoriei financiare și recunoscute drept o ajustare a ratei dobânzii efective. O entitate va face distincția între onorariile și costurile ce sunt parte integrantă a ratei dobânzii efective pentru datoria financiară, pe de o parte, și onorariile de emiterie și costurile tranzacției ce țin de dreptul de a furniza servicii, cum ar fi cele de gestionare a investițiilor, pe de alta parte.

(b) Onorarii câștigate pe măsura prestării serviciilor

(i) Onorarii pentru administrarea unui credit

Onorariile primite de o entitate pentru administrarea unui credit sunt recunoscute ca venit pe măsura prestării serviciilor

(ii) Onorarii de angajament pentru acordarea unui credit, atunci când angajamentul de creditare se află în afara ariei de aplicabilitate a IAS 39

Daca este improbabil să se încheie un anumit contract de credit și angajamentul de creditare este în afara ariei de aplicabilitate a IAS 39, atunci comisionul de angajament se recunoaște ca venit pe parcursul perioadei de angajament. Angajamentele de creditare ce se află în aria de aplicabilitate a IAS 39 sunt înregistrate în contabilitate drept instrumente derivate și evaluate la valoarea justă.

(iii) Onorarii de gestionare a investițiilor

Onorariile percepute pentru gestionarea investițiilor sunt recunoscute venit pe măsura prestării serviciilor.

Costurile suplimentare direct atribuibile garantării unui contract de gestionare a investițiilor sunt recunoscute drept activ dacă pot fi identificate separat și evaluate credibil și dacă este probabil că ele vor fi recuperate. Ca și în IAS 39, un cost suplimentar este un cost care nu s-ar fi produs dacă entitatea nu ar fi garantat contractul de gestionare a investițiilor. Activul reprezintă dreptul contractual al entității de a beneficia de pe urma oferirii serviciilor de gestionare a investițiilor și este amortizat pe măsură ce entitatea recunoaște venitul aferent. Dacă entitatea are un portofoliu de contracte de gestionare a investițiilor, ea poate să evalueze recuperabilitatea acestora pe baza portofoliului.

Unele contracte de servicii financiare implica atât emiterea unuia sau mai multor instrumente financiare, cât și furnizarea de servicii de gestionare a investițiilor. Un exemplu poate fi un contract de economisire lunară pe termen lung corelat cu gestionarea unui portofoliu de acțiuni. Furnizorul contractului face distincție între costurile de tranzacție ce țin de emiterea instrumentului financiar și costurile de asigurare a dreptului de a oferi servicii de gestionare a investițiilor.

(c) Onorarii câștigate la îndeplinirea unei prestații semnificative

Onorariile sunt recunoscute ca venit la îndeplinirea unei prestații semnificative, ca în exemplele de mai jos:

(i) *Comision de alocare a acțiunilor unui client*

Comisionul se recunoaște ca venit, după alocarea acțiunilor.

(ii) *Onorarii de plasament pentru aranjarea unui împrumut între un debitor și un investitor*

Onorariul se recunoaște ca venit, după ce a fost aranjat împrumutul.

2.15 Dispoziții finale

Prezentul document intră în vigoare din data de 01.01.2009.